

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Α'

Ἡ γλυκειὰ κοπέλα πού γε θάψει πιά τὸ νιό
μέσ' στὸ μαῦρο χῶμα,
Κ' ἔχυσε κ' ἐκείνη δάκρυα σὰν καὶ τὸ γονιό
καὶ τὸν κλαίει κάπου ἀκόμα,

Στῆς Χαρᾶς τ' ὠραῖο περβόλι εὐρέθη μιὰν αὐγὴ
μὲ καινούργια ἀγάπη πάλι . . .
Στολισμένη στὰ λουλούδια ἐλάγγευεν ἡ γῆ
μέσα στοῦ ἥλιου τὴν ἀγκάλη.

Κι' ἀπ' τὰ δένδρα κι' ἀπ' τὶς βρύσες κι' ἀπὸ τὰ πουλιὰ
κι' ἀπ' τὴν πλάσην ὅλη
Ἔσκορπιζοντο λαχτάρες, φλόγες καὶ φιλιὰ
καὶ χυμοὶ στὸ περιβόλι.

Κ' ἡ γλυκειὰ κοπέλλα, πού γε τὴ χρυσὴ καρδιὰ
τῆς χρυσῆς ἡμέρας γύρω,
πῆρ' ἀπὸ τὴν ἀγάπη ἐκείνης τὴ ζεστὴ εὐωδιὰ
κ' ἔδωσε δικό της μύρο . . .

B'

Μὰ σ' ἄν ἔδυσεν ὁ ἥλιος κ' ἢ ριζοβουνιά
 ἔσκεπάσθηκε ἀπὸ θλίψης,
 ἢ καϋμένη ἢ νιά.

Κάποιο πόνο ξαφνιασμένη θέλησε νὰ κρύψη!

Καὶ σκυφτὴ μπροστὰ στὰ ρόδα καὶ στὰ γιασεμιά,
 ποὺ εἶχαν τὴ χαρὰ τῆς ράνει,
 Μέσ' στὸ μούχρωμα τῆς νύχτας καὶ στὴν ἔρημιὰ
 ἔσφιχτόδεσε στεφάνι.

Παίρνει τ' ὄμορφο στεφάνι καὶ στὴ σιγαλιὰ
 ξεκινάει νὰ σύρη

Μ' ἓνα δάκρυ, ποὺ σφουγγίζει τὰ γλυκὰ φιλιὰ,
 — γιὰ τὸ κοιμητήρι!

Καὶ στὸ μνήμα τοῦ παλιοῦ τῆς μὲ θολὴ ματιὰ
 νὰ τ' ἀφήσῃ πάει . . .

Μὰ τὰ μνήματα περίσσια· καὶ πιστὴ ἢ νυχτιὰ
 στοὺς νεκροὺς τῆς, π' ἀγαπάει.

Καὶ λαθεύει τῆς τ' ἀχνάρια· κ' ἔτσι στοργικὰ
 Ἄλλος τάφος πῆρε τ' ἄνθη, σ' ἄλλο κυπαρίσσι.

Κι' ὁ νεκρὸς κοιμᾶται πάντα σ' ὄνειρα γλυκὰ
 καὶ . . . ποτέ του μὴν ξυπνήσῃ! . . .